

Последиците от мита върху защитниците на свободата

Самата „Власт“ не причинява вреда, защото е нещо фиктивно. Но вярата във „Властта“ – схващането, че някои хора всъщност имат моралното право да управляват други хора – е причинило неизмерими болки и страдания, несправедливост и потисничество, робство и смърт. Фундаменталният проблем не се намира в някакъв комплекс от сгради или някаква група политици, или някаква банда войници или служители. Фундаменталният проблем не е организация, на която може да бъде гласувано недоверие или която може да бъде свалена или „реформирана“. Фундаменталният проблем е самата вяра – заблудата, суеверието и митът за „авторитета“ – който живее в умовете на няколко милиарда човешки същества, включително и на онези, които са страдали най-много заради тази вяра. По ирония, вярата в „авторитета“ оказва огромно влияние върху възприятието и действията дори на онези, които активно се борят срещу конкретен режим. Суеверието драстично изменя и ограничава начините, по които дисидентите се „борят“ срещу потисничеството и прави почти всички техни усилия неплодотворни. Нещо повече, ако конкретен тиранин бъде свален, което се случва рядко, една форма на потисничество почти веднага се замества с друга – често с такава, която дори е по-лоша от предишната.

Вместо да се борят срещу несъществуващ звяр, онова, което „борците за свобода“ трябва да направят, е да признаят, че той *не е* реален, че не съществува, че не може да съществува, а след това да действат съответно. Разбира се, ако само малко хора преодолеят суеверието, те вероятно ще бъдат подигравани, заклеявявани, нападани, затваряни или убивани от онези, които са все още твърдо вярващи в

мита. Но когато едно поне значително малцинство сред хората надрасне суеверието и съответно промени поведението си, светът рязко ще се промени. Когато хората *желаят* истинска свобода, те ще я постигнат, без да са необходими каквито и да било избори или революции.

Проблемът е, че всъщност почти никой не *желае* човечеството да бъде свободно и почти никой не се противопоставя на потисничеството принципно. Казано с други думи, последиците от мита за „авторитета“ остават непокътнати дори в умовете на повечето хора, които смятат себе си за бунтовници, неконформисти или свободомислещи. В юношеска възраст много хора преминават през период на явен бунт, който се състои главно в това да правят неща, които „авторитетите“ са им казали да *не* правят: пушат, водят безразборен секс, използват наркотици, носят различни дрехи или прически, поставят си татуировки, пробиват си носа, устните, пъпа за поставяне на халки и т. н. Всъщност, техните действия все още се управляват, макар и наопаки, чрез мита за „авторитета“. Вместо да се подчиняват заради самото подчинение, те не се подчиняват, заради самото неподчинение, но все още не показват признаци, че са способни да мислят за себе си. Те се държат като сърдити деца, а не като самодоволни деца, но все още не се държат като възрастни. И в повечето случаи тяхното естествено желание да скъсат веригите на „авторитета“ не трае дълго, те „надрасват“ своите анти-авторитарни склонности и постепенно се превръщат обратно в „образцови граждани“, т. е. в покорни поданици.

Например, уж радикалните, анти-авторитарни хипита от 1960-те, кажи-речи *станаха* новата „Власт“ на Съединените щати при президентстването на Бил Клинтън. Дори „пийсниците“, чиято мантра беше „живей и остави да живеят“, при първа възможност да станат нов „авторитет“

избраха насилственото вмешателство в живота на другите хора, колкото това на своите предшественици или повече от него, включително чрез завоевателни войни. „Поколението Х“, „MTV тълпата“ и т. н. винаги фокусираха усилията си върху това да поставят на власт хората, които се съгласяват с тях, вместо да работят върху това наистина да се постигне свобода. Има фундаментална разлика между това да се оплакваш от конкретна управляваща класа и това да признаеш и да се противопоставиш на безумието, наречено „авторитет“, *принципно*. Казано накратко, при всички различни социални прояви на т. нар. бунтарство и неконформизъм, всъщност почти никой не избягва от мита за „авторитета“. Вместо това, те просто се опитват да направят нов „авторитет“, нова управляваща класа, нова „Власт“, нова централизирана машина за насилие, чрез която те биха могли насилствено да подчинят и управляват ближните си. Накратко казано, почти всички т. нар. „бунтовници“ са пунтьори, които се правеха, че се съпротивляват срещу „Властта“, но които всъщност искаха да *бъдат* именно „Властта“.

И трябва да се очаква това. Ако някой започне с предпоставката, че задължително трябва да има „авторитет“ и че упражняването на господство от „Властта“ е легитимна ситуация, защо да не може всеки човек да иска да командва? Всеки човек по дефиниция иска светът да бъде уреден по начина, по който той си мисли, че трябва да бъде уреден, и по какъв по-добър начин всеки човек може да постигне това от този да стане цар? Ако някой приеме схващането, че авторитарната власт е валидна, защо да *не* иска тя да бъде използвана за евентуално създаване на свят, уреден по начина, по който той иска да бъде уреден? Ето защо единствените, които наистина подкрепят свободата *принципно*, са анархистите и волунтаристите – хората, ко-

ито разбират, че насилственото властване над другите хора не е легитимно, дори когато се нарича „закон“ и дори когато се извършва в името на „народа“ или „общото благо“. Има голяма разлика между това да се бориш за нов, помъдър господар, и това да се бориш за свят на равенство, в който няма господари и роби. По същия начин има голяма разлика между роб, който вярва в принципите на свободата, и роб, чиято крайна цел е да стане новият господар. Дори онези, които подкрепят относително ограничения, доброкачествен тип „Власт“, са *против* свободата. Докато хората вярват в мита за „авторитета“, всяко падане на един тиранин ще бъде последвано от създаване и израстване на нов тиранин. Историята изобилства от примери като Фидел Кастро и Че Гевара, които описваха себе си като „борци за свобода“ достатъчно дълго, за да станат новите потисници. Несъмнено, те бяха съвсем искрени в пламенното си противопоставяне на потисничеството, от което те и техните приятели са страдали, но те не се противопоставиха принципно на авторитарното потисничество, което показаха ясно чрез поведението си, щом сами получиха власт. Този модел се е повтарял отново и отново през историята, като негодуванието от един тираничен режим е посявало семето на следващия тираничен режим. Дори издигането на Хитлер на власт беше до голяма степен заради гнева срещу причинените от Версайския договор, според германците, несправедливости и страдания. Разбира се, докато бунтовниците страдат от суеверието, наречено „авторитет“, техният най-важен приоритет, щом свалят една „Власт“, ще бъде да изградят нова. Така че дори актове на велика храброст и героизъм, извършени от хора, все още вярващи във „Властта“, не са постигали нищо друго, освен смяна на един тиранин с друг. Много хора могат да разпознаят и да се противопоставят на определени актове на тирания, из-

вършени от определени режими, но съвсем малко признават, че главният проблем не е кой седи на трона; проблемът е, че има трон, на който да се седи.

Същото неразпознаване на истинския проблем се среща и при по-светска, относително мирна „реформа“. В САЩ, например, голяма част от населението е абсолютно способна да види несправедливостите в резултат от „войната срещу наркотиците“, разпалването на войни по цял свят и други нарушения на гражданските права, извършвани от тираните-републиканци. Обаче като не разпознават вярата в „авторитета“ като реален проблем, онези, които разпознават такава несправедливост, вместо това предлагат като решение да се дадат на тираните-демократи юздите на „Властта“. Същевременно, друга голяма част от населението е абсолютно способна да види несправедливостите в резултат на тежкото „данъчно облагане“, дребнавото управление на промишлеността, схемите за преразпределение на богатствата, обезоръжаването на гражданите („оръжейния контрол“) и т. н. Но като не разпознават вярата в „авторитета“ като реален проблем, онези, които разпознават такава несправедливост, предлагат като решение да се дадат юздите на „Властта“ обратно на тираните-републиканци. И така, десетилетие след десетилетие машината на потисничество преминава от едни ръце в други, а индивидуалната свобода, във всички аспекти на живота, продължава да се смалява. И въпреки това, всичко, което повечето американци изобщо могат да измислят като решение, са още едни избори или друга политическа партия, или друга застъпническа кампания с надежда да измолят от управляващата класа да бъде по-мъдра или добронамерена.

Някои хора, виждайки бедственото положение, причинено от двупартийната система, обвиняват „екстремизма“ за негативните последици от управлението на „Власт-

та“. Те изказват предположение, че ако хората подкрепяха само форма на насилствено управление някъде между „крайната левица“ и „крайната десница“, нещата биха се оправили. Такива хора твърдят, че са независими, умерени и без предразсъдъци, но в действителност са просто поддръжници на потисничеството *изобщо*, вместо да бъдат поддръжници на конкретен вид потисничество. „Левицата“ и „десницата“ са просто две маски, които една управляваща класа носи, и ако се направи нова маска, която да бъде компромис между първите две, тя няма да окаже каквото и да било влияние върху естеството на звяра или разрушението, което причинява той. Заемането на позиция точно между „левичарската“ тирания и „десничарската“ тирания не води до свобода; това води до двупартийна тирания.

Нито един от онези, които гласуват за демократите или републиканците – или за която и да е друга партия – не разпознава основния проблем и в резултат на това изобщо никой не се и доближава до някакво решение. Те остават роби, защото техните мисли и дискусии са ограничени до безсмислени въпроси за това *кой* трябва да бъде техният господар. Те изобщо не си и помислят – и не смеят да си позволят да си помислят – за възможността изобщо да няма господар. В резултат на това те се фокусират изцяло върху политически действия от един или друг вид. Но основата на всички политически действия е вярата в „авторитета“, което е *самият проблем*. Така че усилията на етатистите са и винаги ще бъдат обречени на провал.

За съжаление, това важи също и за по-малко популярните течения, уж по-силно подкрепящите свободата „политически движения“, включително конституционалистите, либертарианците и др. Тъй като те мислят и действат в рамките на играта „Власт“, техните усилия не само че

напълно не са в състояние да решат проблема, а всъщност отежняват проблема чрез непреднамерено легитимиране на системата на господство и подчинение, която носи името „Власт“.